

ЕНЕРГЕТИК ЖИТОМИРЩИНИ

№3 (54), Червень 2015 року

ПРОФЕСІОНАЛ - ЕНЕРГЕТИК ІЗ МУЗИЧНОЮ ДУШЕЮ ТА КОЗАЦЬКИМ ЗАВЗЯТТЯМ

Звістка про те, що голова правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» Анатолій Левицький збирається на пенсію, поширюється зі швидкістю блискавки. Усім відомо, про те, що Анатолій Володимирович ще кілька років тому мав змогу і цілковите право піти на заслужений відпочинок, однак його досвід і унікальний за тривалістю стаж успішного керівника найбільшого на Житомирщині підприємства виявилися вагомим аргументом для того, щоб залишити знаного ветерана енергетики на «капітанському мості» ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»». Тепер, схо-

же, Анатолій Левицький таки йде на заслужений відпочинок і можливо вже незабаром матиме змогу більш розлого та масштабніше розповісти нащадкам про своє довге і напрочуд цікаве «енергетичне» життя. Сьогодні ми пропонуємо нашому читачеві розмову із головою правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» А.В.Левицьким, у якій мова піде не лише про сучасні питання розвитку очолюваної ним енергопостачальної компанії, але й про певні біографічні «відрізки» життя улюбленого керівника та ветерана.

(Продовження на стр. 2-3)

Сергій МАШКОВСЬКИЙ: «Так само оперативно, як енергетики, мають працювати органи влади»

21 травня 2015 року голова Житомирської обласної державної адміністрації Сергій Машковський знайомився із роботою владних підрозділів у Житомирі, які займаються оформленням субсидій для споживачів ряду комунальних послуг. Спершу губернатор завітав до Богунської районної ради, де зосереджена найбільша у Житомирі кількість фахівців із оформлення субсидій для населення міста Житомира. Затим Сергій Машковський у супроводі голови правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» Анатолія Левицького та голови правління ПАТ «Житомиргаз» Валентина Юценка детально ознайомився із роботою сервісного центру ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»», що знаходиться у Житомирі на вулиці Перемоги, 10. Зокрема, очільник Житомирщини позитивно відзначив вдале поєднання представництв найбільших комунальних підприємств обласного центру у єдино-

му і зручному для споживачів міста приміщенні сервісного центру ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»». Він зазначив, що «усі органи державної влади мають працювати у такому модернізованому офісі, а найголовніше – у такому ж оперативному режимі». Візит губернатора до приміщення сервісного центру ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» мав і суто практичні наслідки: після звернень кількох житомир'ян, які знаходились у залі із обслуговування споживачів комунальних послуг, голова Житомирської ОДА наполіг на тому, аби головне управління праці та соціального захисту населення Житомирської області терміново облаштувало місця для консультацій та надання практичної допомоги відвідувачам сервісного центру у питаннях надання та оформлення субсидій на оплату комунальних послуг для населення.

Вл.інф.

ВІСІМ – ЗАБИЛИ, ДЕВ'ЯТЬ – ПРОПУСТИЛИ. РЕЗУЛЬТАТ – П'ЯТЕ МІСЦЕ

Сьома першість холдінгу «ВС «Енерджі Інтернейшнл Україна» отримала цікаву, або й, навіть, драматичну окраску ще задовго до свого початку. Адже місце прове-

дення цьогорічного «чемпіонату 8-ми» неодноразово уточнювалось та змінювало «прописку». Ще у квітні 2015 року футболісти енергопостачальних компаній холдінгу збирались грати у міні-футбол на Житомирщині, але потім організатори турніру вирішили, що кращого місця, ніж Херсон, навесні не знайти. Зрештою, вийшло так, що ні Житомирщина, ні Херсонщина, господарями енергетичного чемпіонату не стали, а місцем його проведення у 2015 році стала Одеса. 22 травня тут було проведено онлайн-жеребкування, а тому команди фактично за тиждень до старту турніру, знали календар своїх виступів

та суперників на груповому етапі чемпіонату.

«Енергія» із ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» суперникам була відомою та знайомою командою, яка мала славу фаворита чемпіонату. Житомир'яни ще ніколи не ставали його переможцями, однак майже завжди виступали у ролі головних претендентів на перемогу. Нинішній чемпіонат наші хлопці розпочинали грою із командою господарів, яка, власне, й стала переможцем турніру. Житомир'яни зуміли забити одеситам два м'ячі, однак пропустили у свої ворота аж п'ять. Другого ігрового дня, 30 травня 2015 року, наші хлопці спочатку поступилися

команді ПАТ «ЕК «Херсонобленерго»» із мінімальним рахунком 1 : 2, а вже потім «відігралися» на суперниках із Рівного (5 : 2). Загалом команда ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»» до числа півфіналістів не потрапила, а тому у боротьбу за місце у першій призовій «трійці» не вела, задовольнившись підсумковим п'ятим місцем. Таким чином, усі надії та сподівання на відновлення іміджу житомир'ян, як «грози авторитетів», ми можемо відкласти до осені 2015 року, коли наша «Енергія» виступатиме у більш представницькій першості енергопостачальних компаній України.

Віктор Єрофєєв

ПРОФЕСІОНАЛ - ЕНЕРГЕТИК ІЗ МУЗИЧНОЮ ДУШЕЮ ТА КОЗАЦЬКИМ ЗАВЗЯТТЯМ

Міг стати музикантом, військовим, але вибрав – енергетику!

– От скажіть Анатолію Володимировичу, а як воно так вийшло, що вас потягнуло до енергетики, а не, скажімо, до музики?

– Про музику мене часто запитують, бо знають про моє захоплення із дитячих років. Почалося воно із п'ятого класу, коли я навчався у 23-й житомирській школі. Поряд, на вулиці Михайлівській, знаходився міський палац піонерів, де на той час вирувало життя у багатьох гуртках, студіях, секціях. Мене привабив духовий оркестр, а, оскільки серед своїх однолітків я відрізнявся міцною статуєю, то й отримав найбільший за розмірами інструмент – баструбу. З того часу заняття у духовому оркестрі стали для мене багаторічним захопленням, а по суті – другим моїм життям. Ще досить тривалий час я почувався справжнім музикантом, грав у оркестрі

– А коли і за яких обставин відбулася ваша зустріч із енергетикою?

– Якщо згадати про свої юнацькі роки, то взагалі мені здається, що зустрічі із електроенергетикою мені ніщо не віщувало. Був випадок, коли частину учнів із 23-ї житомирської школи, яка завжди у Житомирі вважалася престижно-зразковою, було переведено до недавно збудованої школи №20. У двадцятій школі мали навчатися діти працівників льонокомбінату, а для зміцнення комсомольського ядра нової школи знадобилися кращі учні із 23-ї десятирічки. Так я став учнем школи, де окрім середньої освіти, випускники отримували ще й виробничу спеціальність помічника майстра із ткацького виробництва. Але льонокомбінат мене не привабив, а тому після школи я вступив до училища №6, де навчали багатьох виробничих, в основному будівельних спеціальностей.

під час навчання в училищі, потім – під час служби у Збройних Силах, далі у робітничих колективах, де мені доводилося працювати у свої молоді роки. А якщо повернутися до запитання про вибір життєвого шляху, то насправді потяг до музики свого часу диктував своє – я мав серйозні наміри навчатися у музичному училищі.

Училище знаходилося тоді у самісінькому центрі Житомира, неподалік музично-драматичного театру, який саме тоді будовався. Вибрав популярну тоді спеціальність екскаваторника, але після завершення училища пішов працювати до житомирського ТТУ. На той час це було молоде і швидко міцніюче підприємство, бо електротранспорт став основним видом транспорту у Житомирі. Але ж, потім, коли прий-

шов час служити у війську, мене призначили дизелістом з огляду саме на мою робітничу спеціальність. Ось тут, коли я відповідав за енергозабезпечення штабних наметів у польових умовах, тоді й познайомився із енергетикою. Але зауважу, що під час служби у Збройних Силах мав ще одну нагоду круто змінити свою життєву стежку: у військовій частині мене обрали спочатку комсомом роти, а потім я, звичайний старший солдат (по армійському – ефрейтор) очолив комсомольську організацію усієї дивізії. Мабуть нічого дивного у тому, що мені запропонували продовжити навчання у Ярославському військово-політичному училищі, не було. Проте під завершення служби захотілося додому і військова перспектива залишилась всього-на-всього епізодом у біографії.

– Після демобілізації ви одразу ж подалися у енергетику?

– Ні, не одразу. Для того, щоб зрозуміти мотиви та устремління тодішньої молоді, варто згадати ситуацію 60-х років минулого століття на тодішньому, так би мовити, ринку праці. Тоді такого терміну ніхто не знав і не вживав, але престижними вважалися підприємства, які були відомі на усю країну. Там і зарплата була вищою, і, знову ж таки – діяв духовий оркестр. Так я опинився на заводі «Електровимірювач». Працював слюсарем-ремонтником і одночасно навчався у Житомирському технікумі механічної обробки деревини. Якраз тоді і одружився, у нашій сім'ї знайшовся син Юрій. Ось у такий стрімкий для себе час я й вирішив піти у енергетику. У серпні 1972 року став електромонтером Зарічанського РЕМ. Проїшов дуже відповідальний і напевно що суворий курс «молодого енергетика», коли вручну доводилося спочатку обробляти розчином кривозоту, а потім монтувати і встановлювати електроопори. Через деякий час мене перевели на посаду диспетчера РЕМ, а потім працював заступником директора РЕМ. Звідси, із Зарічанського РЕМ і розпочався мій, майже 43-річний енергетичний шлях. У тому числі, й шлях у велику енергетику, бо працювати упродовж життя доводилося справді на відповідальних посадах.

Формула енергетичного успіху: постійна готовність і взаємовиручка

– Вас, Анатолію Володимировичу, по праву вважають рекордсменом та довгожителем на посаді голови правління компанії «Житомиробленерго».

12-й рік ви беззмінно – біля керма найбільшого на Житомирщині підприємства, а тому й цікаво – у чому секрет такого довголіття?

– Ніколи не думав, що відзначуся таким собі рекордом. Мабуть і тоді, восени 2003-го, коли розпочав свою роботу на посаді голови правління ВАТ «ЕК «Житомиробленерго», думалося про інше. Про рядові, буденні і щоденні проблеми, яких у нашій енергетичній галузі завжди вистачає. Хотілося не посоромити своїх попередників, наставників-ветеранів, своїх колег і

а найбільше – Брусилівський райони. Тоді на чолі обласної адміністрації працював старійшина житомирської енергетики Володимир Лушкін. Саме за його сприяння компанія дуже швидко, за тиждень, відновила поруйновані смерчем магістралі електромереж. Тоді здавалося, що це був найстрашніший наступ стихії. Проте далі у нас були ще складніші випробування і траплялися вони, як правило, із настанням зими. У 2008-му році льодовим панцирем вкрило мережі ряду північних РЕМ «Житомиробленер-

друзів. Важливо підкреслити, що головою правління я став у рідному для себе колективі, де на той час було сформовано міцні традиції і працювала велика, дружна та високопрофесійна команда. Треба було вправно підхопити естафету, розпочати моїми попередниками і не втрачати запровадженого ритму у роботі підприємства. Це, якщо коротко, мабуть і можна вважати рецептом свого довголіття на посаді керівника нашої компанії.

– Анатолію Володимировичу, у ветеранів прийнято запитувати про найбільш складні періоди у роботі, про надзвичайні випадки, які найбільше запам'яталися.

– Я б сказав би так: наша робота і наші професійні обов'язки мають одну особливість – ми завжди мусимо бути готові до подолання надзвичайних ситуацій. Так, у нас є поняття весняно-літнього грозового періоду та осінне-зимового сезону. І важко сказати, коли буває легше – під час літніх смерчів, які в останні роки почастишали у нас на Поліссі, чи із наступом зими, коли наші магістралі упродовж кількох годин можуть покритися руйнівним льодовим панциром. Проте можемо впевнено говорити про те, що ми навчилися діяти за будь-яких ситуацій. Пам'ятаю про літню стихію на початку 2000-х, яка зачепила Андрушівський, Коростишівський,

а вже у 2010 році ожеледиця нас випробувала у січні. Тоді, пам'ятаю, якраз завершувалася президентська виборча кампанія і вся відповідальність за відкриття і справну роботу виборчих дільниць одразу кількох районів півночі Житомирщини лягла на наші плечі. Ми доклали усіх можливих зусиль, аби у максимально стислі терміни відновити поновечені ожеледицею лінії електропередачі, а багато виборчих дільниць оснастили автономними генераторами. Пізніше трапилося так, що у Радомишльському та Малинському районах Житомирщини снігопади ламали двадцятиметрові дерева, які тут же руйнували наші лінії електропередачі на ділянках лісових просік упродовж десятків кілометрів. Тоді усім нам доводилося жити й працювати на місці аварій, де робота тривала по 14-15 годин на добу. Загалом у колективі ПАТ «ЕК Житомиробленерго» підлагоджено усі варіанти подолання наслідків стихій. У цьому сенсі наші фахівці неодноразово демонстрували дивовижно стислі терміни відновлення поруйнованих енергооб'єктів.

– Виходить так, що професіоналізм очолюваною вами колективу якраз і проявляється у такі особливі періоди наступу стихії?

– Ні, це не зовсім так. Наступ негоди для нас несподіванкою не може бути, бо

така у нас робота. Ми навчені, ми зобов'язані працювати за будь-яких умов і у цьому проявляється наш професіоналізм. Але ж не лише у цьому. Ось, наприклад, минулого року в Україні склалася справді складна ситуація, яка призвела у ряді регіонів держави до так званих віялових відключень. Житомирщину такі відключення майже не торкнулися. Чому? Бо була передбачена ціла низка заходів, яких ми вживали у взаємодії із владою, із великими підприємствами, які є найбільшими споживачами електроенергії на Житомирщині. У цьому, як на мене, виявляється не менший професіоналізм нашого колективу, ніж у моменти наступу стихії. А взагалі, якщо про професіоналізм та пошук досконалості, то тут, як говориться, немає меж. Треба прагнути бути на вістрі часу, втілювати у життя усе нове та прогресивне. Можна сказати, що наша компанія упродовж багатьох років була у числі новаторів та першопрохідців. Так, наприклад, ми першими серед

енергопостачальних компаній України запровадили та втілили у життя автоматизовану систему комерційного обліку електроенергії (АС-КОЕ) і стали взірцевим прикладом у цьому процесі не лише для вітчизняних колег, але й для енергопостачальників із інших країн. Ми першими запровадили на своїй виробничій базі виробництво лічильників, що неабияк поліпшило економічну ефективність роботи компанії. А скільки ми збудували навчально-тренувальних по-

лігонів для персоналу наших РЕМ? За останні десятиріччя ми щороку будували один такий важливий об'єкт.

У енергетиків, як у козаків – спокою не буває

– Анатолію Володимировичу, наша розмова проходить у такому ключі, що можна подумати, наче енергетики тільки те й роблять, що чергують, миттєво реагують, не лише ліквідовують аварії, але й завжди щось будують. Ну, а спокій, як кажуть, вам тільки сниться?

– Те, що ми працюємо у цілодобовому режимі, те, що наш персонал перебуває у постійній готовності – це факт. Проте це не заважає нашим працівникам відпочивати, займатися спортом, у нас проходять чимало конкурсів. І то – не лише із професійної майстерності, але й із художньої самодіяльності, ми залучаємо до життя колективу творчо обдарованих дітей наших працівників. Ось лише, якщо торкнутися спортивного життя нашого великого колективу. Спочатку ми взяли

курс на створення у багатьох наших підрозділах кімнат для оздоровлення та занять спортом. Обладнали їх тренажерами, встановили тенісні столи, закупили увесь необхідний інвентар. Потім віднайшли можливість всього за рік власними силами збудувати чудовий спортивний комплекс «Енергія», який став такою собі перлиною серед спортивних об'єктів Житомира. Маємо кілька підшефних дитячих установ у Денишах, Тетерівці, Коростені, куди часто навідуємося.

Як і годиться – не з пустими руками, а допомагаємо з ремонтами, спортивним інвентарем, іграшками, одягом та солодошами.

– Коли ми торкнулися громадського життя за участі енергетиків, то не можемо оминати діяльність підрозділу козацького товариства «Поліська Січ»...

– Козацтво стало тепер легендарним осередком збереження та відтворення традицій українського народу. Спочатку сотня, потім курінь, а тепер у нашому колективі організовано козацький полк, який носить ім'я нашого колеги Петра Старовойтова, що трагічно загинув на злеті свого життєвого шляху. Ми активно пропагуємо козацькі традиції, а наш народний козацький духовий оркестр «Енергія» вже давно став візитівкою не лише товариства «Поліська Січ», не лише козаків із «Житомиробленерго», але й усієї Житомирщини.

– Можна лише замислитися та спробувати відгадати, як і коли вам, як голові правління, як депутатові Житомирської обласної ради, як батькові та дідусяві, вистачає часу поєднувати очевидно нелегкий робочий ритм?

– Недарма кажуть, що люди творять систему, але й не секрет, що система може таким же чином впливати на людину. Так і у мене: вже багато років звук працювати у режимі постійної готовності. Можу зауважити, наприклад, що посада голови правління та депутатські обов'язки у обласній раді взаємопов'язані і допомагають мені вирішувати проблеми, як нашого підприємства, так і виборців мого округу у Володарсько-Волинському районі. Обидві свої депутатські каденції я так само наполегливо працював і у місті Коростені. Причому, однозначно сказати, де я більше, а де менше працюю, важко. Ну, а щодо сім'ї, то у енергетиків, по-моєму, усі сім'ї звикли до того, що батько вдома буває, коли пощастить. Але ж, що не кажіть, у більшості моїх колег діти свідомо і відповідально обирають дорогу батьків. Радий та гордий тим, що мої діти – Юрій та Наталія також пішли батьківською стежкою і зараз працюють в енергетиці. Тепер, коли піду на відпочинок, більше бачитиму онуків, надолужу колись прогаляне, більше спілкуватимусь із тими нашими ветеранами, які вже по-справжньому відпочивають. Словом, життя продовжується.

– Що ж, спасибі Вам, Анатолію Володимировичу, за розмову і бажаємо вам здоров'я та довголіття. А ще – до нових зустрічей!

– Дякую за побажання і – завжди до ваших послуг!

Розмову записав
Віктор Радчук

**Володимир Лушкін,
Головний державний інспектор
України з енергонагляду:**

Анатолія Левицького знаю багато років і відношу цю людину до еліти енергетики України. Головна риса характеру нашого поважного колеги – людяність і вміння вирішувати найскладніші проблеми без галасу, штурмівщини, заорганізованості. Вміння працювати з людьми – справжній Божий дар, яким Анатолій Левицький щедро нагороджений, а звідси беруть початок усі його здобутки. Головна риса та невід'ємна ознака енергетика-професіонала – надійність, впевненість у собі. Так от, Анатолій Володимирович є уособленням чи навіть символом такої надійності. Хотів би, щоб наші молоді колеги, яким довелося працювати під керівництвом Анатолія Левицького, зуміли зберегти усе краще, створене та започатковане за його участі. Своєму другові та колезі бажаю гарного здоров'я, чудового настрою та козацького завзяття, яким він завжди відзначався.

**Володимир Москаленко,
міський голова м.Коростеня:**

Анатолій Володимирович Левицький – найпалкіший, найщиріший друг нашого міста. Небагато є людей, удостоєних відзнаки «Почесний громадянин міста Коростень», але Анатолій Володимирович увійшов до їх числа у ході одноставного голосування наших депутатів. Те, що зробив для Коростеня керівник ПАТ «ЕК «Житомиробленерго», важко переповісти навіть у розлогіму звіті. Його батьківську турботу відчули вихованці нашого центру «Віра. Надія. Любов», пацієнти найстарішої у місті лікарні. Допомога Анатолія Левицького у спорудженні пам'ятника Кобзареві, що став окрасою центральної частини Коростеня, була визначальною. Депутат Житомирської обласної ради Анатолій Левицький був у курсі усіх справ життя Коростеня, оскільки часто особисто брав участь у сесіях Коростенської міської ради. Ми завжди із радістю чекали на приїзд Анатолія Володимировича на наші свята, адже часто у таких випадках до Коростеня приїздили музиканти козацького народного духового оркестру «Енергія», у створенні якого А.В.Левицький відіграв винятково важливу роль.

**Любов Цимбалюк,
виконуюча обов'язки
Житомирського міського голови:**

Мені важко знайти кращого, ніж Анатолій Левицький керівника такого поважного підприємства, яке має визначальне значення для життя нашого міста. Винятковий конструктив, витримка, бажання за будь-яких обставин знайти оптимальне та аргументоване рішення, вигідно відрізняли Анатолія Володимировича серед усіх партнерів нашої міської влади. Ми безмежно вдячні голові правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» за винятково глибоке розуміння усіх складнощів, у яких, на жаль нерідко, опинялися комунальні підприємства Житомира. Від імені усіх житомир'ян, від імені влади міста, від керівників більшості найбільших підприємств Житомира висловлюю на адресу Анатолія Левицького щирі вдячність і бажаю цьому мудрому чоловікові усіх земних гараздів, яких він заслужив своєю невтомною і чесною працею.

**Іван Кучерявенко,
керівник ТОВ «Радомишльський
кооперативний ринок»:**

Анатолія Левицького і його команду, яка працює у компанії «Житомиробленерго», можна назвати зразком у стосунках із бізнесом, із підприємцями, яким у нашій, дуже складній економічній ситуації, доводиться вирішувати вкрай нелегкі проблеми. Жодного разу, за будь-яких обставин голова правління ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» А.В.Левицький не був формалістом у ситуації, коли ми змушені звертатися за допомогою до енергетиків. Рідкісний дар цієї людини знайти оптимальне рішення за найскладнішої ситуації заслуговує на авторитет, здобутий справжнім професіоналізмом, помноженим на повагу, гідність у стосунках із усіма споживачами такої важливої продукції, яку нам постачає очолювана Анатолієм Левицьким компанія. Дай Боже, аби запроваджені і міцно укорінені Анатолієм Володимировичем традиції партнерства якнайдовше приносили користь усім мешканцям Житомирщини.

ЗАХОПЛЕННЯ НАШИХ КОЛЕГ

Наталію ОСТАПЕНКО можна слухати, а можна й почитати. І намагатися – прочитати!

Попередній вихід «Енергетика Житомирщини» був позначений прем'єрою рубрики «Захоплення наших колег». Сьогодні ми познайо-

мимо нашого читача із захопленням начальника відділу капітального будівництва ПАТ «ЕК «Житомиробленерго» Наталії Остапенко. Власне кажучи, якщо говорити про літературні здобутки Наталії Анатоліївни, то назвати їх просто захопленням, чи модним нині словом «хобі», очевидно що замало. Поезія, проза, перекладацька діяльність Наталії Остапенко настільки багатогранні та різнобарвні, а творчість поетеси, письменниці та перекладача є настільки довершеною, що вартує та заслуговує солідної уваги літературознавців. Видані Наталією Остапенко збірки поезій, написані нею прозові твори, створені тексти пісень, які входять до репертуару відомих хорових колективів та естрадних виконавців, можна вже зараз назвати визначним літературним доробком. А дитяча збірка Наталії Анатоліївни «Забавлянки для Іванка та Оксанки», видана у 2001 році видавництвом «Веселка», по праву входить

до «золотої літературної шкатулки» сучасних українських літераторів, які пишуть для дітей. Мабуть, окремої розповіді, заслуговують і перекладацькі спроби нашої колеги, яку сьогодні знає широке коло житомирських театралів, адже переклад Наталії Остапенко знаменитого твору російського письменника Самуїла Маршака «Кошкин дом» наразі втілений у спектаклі Житомирського музично-драматичного театру ім.Кочерги «Кичин дім». Затяті житомирські театри мало не в один голос твердять про те, що «Кичин дім» є справді новаторською сторінкою Житомирського музично-драматичного театру, і такі ж оцінки лунають від театральних гурманів щодо перекладу, який запропонувала театрові Наталія Остапенко.

Наша стисла розповідь про творчі літературні здобутки Н.А.Остапенко не передбачає ґрунтовного аналізу та коментарів щодо віршів, новел чи піснених текстів поетеси. Для цьо-

го знадобилося б чимало газетної площі, а до участі у «літературній розмові» доречно було б залучити колег Наталії Анатоліївни, а тим паче – професійних літературознавців. Натомість ми надаємо можливість і пропонуємо нашому читачеві, колегам Наталії Остапенко по роботі у компанії «Житомиробленерго», прочитати написані нею рядки поезій та новел. Цікаво, що вірші Наталії Остапенко, датовані різними, хронологічно далекими періодами її життя та творчості, мають однаково чітко видме філософське забарвлення. Читач легко може пересвідчитися, що поезія нашої колеги, як кажуть, «не старіє», а тому написані, наприклад, у нині вже далекому 1998 році рядки її поетичних творів до сьогодні актуальні. Втім, надалі ми утримаємось від своїх оцінок та порівнянь, бо насправді Наталію Остапенко варто читати і намагатися прочитати. Що ми охоче і радо пропонуємо нашому читачеві..

Бабусині казки або очевидне

Маю сміливість заявити, що величезна кількість наших бід і у персональному, і у глобальному масштабі – від нашої короткої пам'яті. А в деяких випадках – і взагалі у небажанні озирнутися назад, у своє навіть недалеке минуле, а тим більше у минуле своїх предків. Ми впевнені, що знаємо, як жити, і з впертістю ослів категорично не бажаємо вчитися осмислено на чужих помилках.

Сьогодні, коли вже давно люди, яких ми любили, які ставили нас «на ноги», відпочивають у кращих світах, я пригадую їхні розповіді про життя і перепо-відаю їх своїм дітям. Вони слухають їх, як казку, як щось неймовірне. Але це – очевидне.

Були і будем!

Сьогодні знову не засну до ранку, Кручу назад калейдоскоп років - Червоно-чорну вічну вишиванку Простелених на долю рушників. Червоно-чорним згарищем майдану У серці нашій запеклася кров, Не встигли ще зарубцюватися рани - Своїх синів хоронимо ми знов. Посунула орда на Україну, Несита хижа сила сатани. Ключуть ворони трупи на руїнах - Така вона, "романтика" війни. Час стиснувся до швидкості снаряду, Світ стиснувся до розміру стіни. Ховаються від смерчів і від градів В підвалах діти страшної війни. А ви, хто у Росії вмерти мріяв, Свій шанс використовуйте сповна. Ми ж вистоїмо, зможемо, зумієм, Бо Україна в нас лише одна. І хай сьогодні чорний візерунок Нам доля вишива на полотні, І хай гіркий судилось пити трунок, І кожен день, мов у страшному сні. Але якась в серцях незнана сила Прокинулася і віру живить знов, Тамує відчай і дарує крила, І у серцях запалює любов. Ми вже не просто етнос в шароварах, В нас нації з'являється ядро, Народжується важко, в муках, в чварах, Із кулаками наше вже добро. Я точно знаю — ми були і будем! Бо генетичний вже здолали страх. Бо найцінніше в нас — це добрі люди, А ворогам настане точно крах. Сьогодні, мабуть, не засну до ранку, Бо для бійців пектиму пироги. А завтра одягнусь у вишиванку І посміхнусь — хай плачуть вороги!

2015

Вишневий цвіт у повному місяці

Цвіли вишні. Так рясно, як її сльози, виплакані цієї страшної весни. Душила їх у собі, ковтала, сушила на холодному вітрі, щоб ніхто не бачив. Почала тамувати їх, як відчула, що з кожною солоною краплиною з неї втікає життя. Померти? В неї не було на це права. Постояла ще трохи біля воріт. Тихо, навіть собаки не перегавкуються. Та й мало їх у селі – перестріляли майже всіх. Повний місяць світів так ясно – хоч бери братчики вишивай. Може, колись ще й буде.

Ступила у хату, зачинивши на за-сув двері. На ліжку, скинувши ковдру долі, спало білозубе хлоп'я. Вкрила, перехрестила тричі і сама прилягла збоку. Незчулася, як поринула у важкий сон. Та ненадовго. Кинулася від грюкоту у вікно. Господи, хто там? В сорочці навшпиньки до вікна.

– Открий!
– Ідіть з Богом, не відчиню я вам серед ночі.

– Не пустиш – самі відчинимо!
– Відчиняйте, якщо ваше право.

Час розтягнувся у вічність, гупаючи секундами у скроні, як метроном.
– Нахилилася над малим. Він, звиклий до нічних тривоги, одразу кліпнув оченятами.

– Мамо?..
– Тихо, сину. Втікати будемо.

Підхопила з ліжка, перехрестила-ся до ікон і відчинила із спальні вікно у садок. Пересадила дитину, тоді – сама. В останню мить, озирнувшись, побачила, як великим кованим чоботом вибивають раму.

Через городи йшли окопи. Вкинула дитину у окоп.

– Біжи швиденько, тільки пригинайся.

Сама, як пташка, полетіла поміж білими вишнями у білій сорочці. В спину долетіла лайка і за секунду зацвхокали кулі.

– Господи, спаси і сохрани! Хоч би місяць так не світив!

Бігла, спотикаючись, не вибираючи дороги вздовж окопів. Тільки б не впасти, тільки б не спіткнутися!

– Відведи їм очі, Матір Божа!

Спинилася тільки, коли ззаду почула:

– Мамо, окоп закінчився, дістань мене! Озирнулася. Наче нікого. Серце, здавалося, зараз розлетиться на сотні шматків. Розгледіла – місячна доріжка. До річки добігли. Берегом і городами добралася до Галіної хати. Тихо постукала відомим їм знаком. Кума прочинила вікно.

– Що сталося?

– Потім. Візьми малого. І дай якусь спідницю.

– А ти куди?

– Я...- рішення прийшло несподі-вано, - я - в гарнізон.

І, перевівши подих, кинулася вздовж вулицю. Совітський гарнізон стояв у колишньому панському маєтку.

Вислухавши бліду розпатлану жінку, начальник дав наказ підняти солдат по тривозі. Поки одягав кітель, він згадав її. Вона стояла з відром води, коли вони входили в село і маленький хлопчик зачерпував квартою воду і подавав напиться солдатам. А через два місяці по тому – передавав їй трикутну похоронку.

– То хто там був – бандерівці, німці?

– Не знаю, не було мені коли питати.

Команда «бігом» - і знову побігла поруч із солдатами. На перехресті за церк-

вою хтось згубив з воза купку сіна. Вона спинилася, скинула спідницю, згребла у неї сіно і підхопила на плечі.

– Ти що, здуріла від страху? Навіщо воно тобі?

Мовчки зиркнула спідлоба і набавила кроку. Не здуріла. Раз не вмерла - треба думати про живе. А живе сопе у хліві і годує їх молоком.

Оточили хату. В ній світилося і по вікнах плигали великі тіні. Майор – вона згадала його чин – дав чергу з автомата у повітря.

– Ви оточені! Виходьте по одному! Кілька хвилинна тиша. А тоді крик:

– Не стреляйте! Свої!

У двір шеренгою один за одним вийшло сім чоловік у повстанській формі. Їх оточили щільним кільцем. Один з них, з якимись бляклими, наче вицвілими очима, простягнув майору якийсь розгорнутий папірець

– Свой! Ти куда, паскуда, полез? Она вдова красноармейца!

– У неї на заборі не написано, - подав голос низький опецькуватий у розстібнотому кітелі.

Місячне сяйво заливало подвір'я. А їй здавалося – увесь світ. І розмивало і хату, і майора, і банду НКВС...

Вона чула лише одне слово: «вдова... вдова... вдова-а-а-а»

Але сльози не тамувала. Їх просто – не було.

У хліві протяжно мукнула Маня і у відповідь їй десь далеко заспівали перші півні.

... А ще трохи пізніше село облетіла страшна звістка — їхніх сусідів через три хати знайшли у криниці із заморгами на шії...

2012

4 ЕНЕРГЕТИК
ЖИТОМИРЩИНИ

«ЕНЕРГЕТИК ЖИТОМИРЩИНИ» – інформаційне видання ПАТ «Енергопостачальна компанія «Житомиробленерго»

Керівник проекту: **Ю.С. Павловський**
начальник ІКЦПАТ «ЕК «Житомиробленерго».

Редактор: **В. С. Радчук**.

Редакція не веде листування з читачами. Позиція автора не завжди поділяється редакцією. За якість друку несе відповідальність друкарня.

Адреса редакції: 10002, м. Житомир, вул. Перемоги, 10.
Тел.: 402-128 (ІКЦ ПАТ «ЕК «Житомиробленерго»).

Віддруковано: **ФОП Котвицький В.Б.**,
вул. Вінницька, 23, тел.: (0412) 48-22-18.

Наклад: 1000 примірників.

Свідоцтво про реєстрацію ЖТ № 2/343, видане 01.06.2006 р.